

semkaj nekateri tujci, polhrvati, Čehi in Kranjci, kateri si domišljajejo, to vasico oziroma nje prebivalce, kakor tudi vso slovensko severno Pohorje podjarmiti, prebivalstvo v zagrižene panslavistične prvake spreobrniti, jih potem posrbiti, konečno pa vse kar je napredno-nemškega takoj pohrustati in uničiti. V to smer sklicali so leta 1908 v Ribnico nekaj političnih shodov, v katerih so vse mogoče in nemogoče budalosti, vendar le z nekoliko uspehom sklepali in kovali. Kakor mora pri vsaki taki stvari biti en voditelj, tako je tudi tukaj bil eden izvoljen ter takoj prevzel to častno mesto in to je tisti „Heinrich“ ki je postal „Henrik“ in odločil svojo prej vseskozi „nemško“, sedaj z preimenovanjem imenom „Henrik“ okinčano gostilno tem panslavistom kot „narodni dom“ vulgo „Gasthaus zum serbischen Kronprinzen“. K temu dejstvu zapejla ga je baje tamošnji tujec kutar rodom Čeh in mu predbacival, kako imenitno se bodo v tem novem tempelnu imeli častilci srbskega prestolonaslednika „Jurčeka in Revolverpeterčka“. Hipoma je bil ta „konak“ izgotovljen in sedaj na vse kriplje na delo. Kakor se spomladi muhe in mrčes hipoma zaplodijo in valijo, tako so se tudi tukaj z agitacijo tega tuja „kutarja“ k temu gnezd v seskozi čistiti in vredni udje mladenci kar hipoma valili in evi jih: Predsednik konaka, kutar, njega namestnik grozovito zagriženi „medicinae-prakticus“ s svojo hudovito zagriženo kranjsko-srbsko-nacionalno madamo blaženo zakonsko polovico, vicenamestnik gospodine „Henrik“, svetovalci: Urbanc in Koper s Krätzenbacha in Lipuš iz Ribnice; odborniki glasovodja in najemnik konaka Strle in Stručnik, Krajnc; tajni svetovalci: Pahernik, Lenarčič, Zapečnik, Dornik; dvorni svetnik: Lipiš; njega namestnik: neki Jože Strbanel in Kogelnik. Imenik dosedanjega delokroga tega zavoda: 1) 4. vinotoka 1908 zborovanje v občinski hiši v Ribnici pod sklicateljem Dornika, kateremu zborovanju na ljubo naj bi ljudstvo vse kaj živi nemškega in naprednega z bojkotom uničilo; b) lopovske napade in dogodke na Kranjskem in v Ljubljani v septembru odobravljal. c) po zborovanju v Ribnici pred nemškimi hišami demonstrialno in vse nemške napise odstranilo, (nekateri napise so že poslovenili, seveda siloma). 2) Listopad 1908. a) izvajljenje enega kranjskega gostilničarja-trgovca v Ribnico, da bi pohrustal vse naprednjake-Nemce; b) vsočasno dozajno agitiranje za bojkot proti naprednim in Nemcem; c) ustanovljenje nekega „sokolskega društva“; d) sklep za zidanje „sokolskega doma“ vulgo srbsko-panslavistični „falkenvereinshaus“ na Dornikovi ravni (društvo so sicer že ustanovili in fehtarji vsepovsd podpore). Tako zapazimo vendarle, da se ta panslavistična druhal polagoma giba in vzdiga kakor smrdljivi zmaj z brloga, ter tudi kaže vso svojo omiko in kulturo, ker namreč vsakega kdor v dotično pride in le eno besedico nemško ali za nemško stranko izpregovori imenuje „nemčur in nemškutar“. Da bolje spoznamo to gnezdo in nje zalego, pokukajmo nekoliko v konak ali gostilno k srbskemu prestolonasledniku k našemu Henriku. Tukaj bomo takoj opazili kulturo nekega zelo zagriženega prvaka ki sluša na ime „Koper iz Krätzenbache“. Le ta je brez vsega vzoka imenoval v konaku nekatero št. Janžčane nemčurje, št. Janž pa solzno dolino (Jammertal) ter celo na praznik sv. trih kraljev in na zvečenico (svečnico) nas sprejemal z najgršimi napadi in nam grozil s pretepom. Ta Koper ter njegov sosed Urbanc s svojimi najizobražnejšimi zagriženimi frajlami hočeta tudi v Krätzenbachu-Begnu in v Janžemvrhu vse napredne gostilne in trgovine z bojkotom uničiti, oј vi ubogi reveži premislita raje, kaka bebeca sta bila pred nekoliko decenijami. Tudi naš kutar kaže neko čudno kulturo, ne vemo se mu li sanja, da je že postal srbski prestolonaslednik Jurček, ker je namreč nedavno prišedel iz konaka držal v levici svetilnico v desnici pa nabit samokres (revolver) ril z obrazom sneg ter tam s svojim telesom risal neprostovoljno nekatero čudne podobice. Mi vam toraj čestitamo k vašim dosedanjim napredkom z geslom, da vam vlevamo: vsa vaša in vaših sokolov kultura spada tja med vaše bratce kraljemorilce, cigane in ovčje tatove, ter da tudi vi vsi a vso vašo zalego smete takoj

odrinuti tja k vašemu vam tako ljubečemu revolverkraljeviču Jurčku, saj že niti žaba ne bode vam za slovo zaregljala in vam že odločno povemo, da nas nikakor in nikoli ne boste dobili na vaše smrdljive limanice, ker mi smo in ostajemo pohorski rojaki zvesti Avstriji in neodvisni naprednjaki! Ste li nas razumeli? Na svidenje v konaku pri srbskem Henriku!!!
Janž iz št. Janža.

Od sv. Jerdete pri Laškem trgu. Pri nas smo imeli pretečni adventni čas „sv. misijon“, kajti naš župnik Robert Vaclavik je rekel, da ga je že zelo potreba. To potrebo je pa menda on sam pri sebi najbolj čutil, ker v resnici je že čas, da bi se on sam najprej poboljšal, kajti ta človek ne da miru, zdaj vjeda tega, zdaj onega. Pa nič, čisto nič se ni poboljšal. Sklical je toraj misijon zastoj. Pred gotovimi lažmi in obrekovanjem ni nobeden človek varen, naj si bo uslužbenec, kmet ali gospod, dekla ali gospodinja, pri vsakem se najde naj si bo še tako droben prah v očeh, a pri sebi bruna ne čuti. On tudi ne pozna nobene uradne tajnosti. Ako dobi od raznih uradov kako naročilo krstnega lista, kajti naši fantje so po širokem svetu kot rudarji razkropljeni, že gre okoli dopovedavat, da mora zavoljo tega ali tega „nekaj odpisati“, ker je tisti to in to „hudobijo“ naredil. Tako mnogokrat stariše čisto po nedolžno žali. Ja, pa kaj, ko bi samo resnico povedal, domišljaje si zraven laži, kvante in opravljanje, samo da ljudi žali. Tukaj je že nekaj ljudi, ki nočejo več k njemu v cerkev hoditi. Eden naših fantov, sin ubogih kočarjev je zgubil kot rudar v delu pri trboveljskem premogokopu v zadnjem adventnem času svojo nogo. Kaj stori naš župnik Vaclavik? Vi, boljši ljudje, bralci „Štajerca“ porečete: obžaloval ga je, stariše in sina. A motite se. Da, Vi in z vami večina ljudi bi tako storili, pa on ne. — V prvi uri, ko je potem v našo šolo zaradi poduka krščanskega nauka prišel, je zbranim šolarjem dopovedal, da je omenjenega fanta s tem Bog kaznovan, ker ni „k sv. misijonu“ prišel. — Prihodnjo nedeljo potem je pa očitno v cerkvi s prižnice ravnotako ponavljal in že tako žalostne nesrečne in obupane stariše v srce suval. Res ubogi oče in mati! Tako dela ta gospod. On nam prepoveduje „Štajerca“ brati, brani zaničujče nemški jezik in nam hujskajočega lažnivega „Sl. Gospodarja“ vsiljuje. Mi šentjerski fantje, pa tudi možje bi pa radi vsi nemško znali, kajti vsaka beseda, katero smo se v šoli naučili, nam pride zdaj prav. Hvaležni smo zato našemu nekdanjemu dobremu učitelju, katerega ne bomo nikdar pozabili. Pa tudi dobivamo „Štajerca“ od naših sosedov in ga prav radi prebiramo. Našemu župniku Vaclaviku pa svetujemo mir. Ako ne, popisali še bomo potem veliko o njem. Zdaj, ko bo to bral, bo zopet po nas in po tebi, dragi prijatelj „Štajerc“ na prižnici odrihal, vpil in ropotal, a mi se mu bomo smejali. Ako bo pa naš župnik v „Slov. Gospodarju“ zopet kaj zavijal, odgovorili mu bomo radi.

Vel. Pirešca v Galiciji! Vem, da se bo čudno zdelo g. uredniku, da sliši iz naše gorske vasi kaj, kar še menda ni bilo. In še zdaj bi se to ne zgodilo, da imamo nekaj smeha vrednega. Naše selo je namreč zmožno treh „samic“, katere so se namenile o veliki noči od nog do glave zaviti v plavi žamet, češ potem bo menda prišel. Pa ne vem, revice, če bo kaj. Jaz vam pač kar povem, da se zastoj topite v rajsko sladkih nadah. Uverjene smete biti, da se ne gleda samo na obleko ampak na obnašanje in značajnost; ker ste pa v tem oziru še tako v temi, opozarjam vas, da ne bo žamet dosti pripomogel. Tedaj na veselo svidenje! „Blaužametne“, na veliko noč!

Velenje. Preljubi „Štajerc“! Pred par leti je vladal tukaj prav lep mir, zdaj pa prične zopet boj. V „Straži“ so bili celo najmirnejši in najrevnejši obrtniki, ki z težkim trudom za svojo veliko družino skrbijo, napadeni in bojkotirani. Ta družba napadalcev se rekrutira gotovo iz onega kroga komaj otroškim čevljam odrašenih gospodičen, ki delajo z mladenci prav lepe kšefte in stanujejo v eni hiši. Nasprotniki naši naj se torej spominjajo, kdo se peča s kuplerijo; drugače bomo jasneje govorili. Torej, gospod „baumeister“, pozor! Nekaterim ljudem je pač dušno pastirstvo deveta briga;

glavna stvar pa jim je hiša, v kateri zla so Gore poštene ljudi, ki imajo za družino skrbeljajste Tuškovati. Ali se trese morda že kapljanje krik planin morda organist na poti? Za danes dopovrjni Štajnam pa bodeš še zanaprej hotel škodam v služnam s tvojimi časopisi kruh jemati, paučil. Profbodemom pa povedali, kdo je kriv, čel, da učpeša“. Kje so pravzaprav tvoji predstaktor Levsi Ali res tudi v Mariboru ni nobene paki prozi nKaj se pravi fehtati celo v sosedni fari? Pod časov regospod, spominjaj se, katerega Boga lio se v verzastopati!

Jesenice. Znani jeseniški klerikalni molitvine bant se je že v pobožnem „Slovencu“ tanskim krikozoper novo pevsko društvo „Sava“. Tudi em podaril slovensko delavsko izobraževalno društvo „ona, Trubje leta 1904 ustanovil naš g. Pongratz. Piščih pri vje to društvu v najhujši vročini zmrmzluše napajenaj kar lepo tiho bode, on kateri je reklemške vedbil prvi liberalca „Lucifer!“ — na to š podpora pobožni mož sam zveval z prvim jesavitlo dajal najhujšim liberalcom! — Ali tak mož olobeta potem dregati društvo, katero je prost e ri s mo šljenja? — Jeseniški hudi župnik Janez a s i h d o kovec nas v kratkem za vedno zapusti odpovemo, je za faro Križe pri Terčihu. Radovoljno esnične beskof Anton Bonaventura dal laufpos. kraj 50 let v Križah pa že danes čestitamo k zhi neumno b novemu dušnemu pastirju! Zapusčeni bolenski vobniški liberalci, kajti župnik Janez Zabukorjučili bil dosedaj njihni odgovorni politični v Hamba Siromaki si pač ne bodo kmalo pridobila našega listkega fajnštra. Že drugi jim jo je popih zvršil v a je bil ložki župnik Šinkovec in drugi predsednik kovec, ako tretji pride na „ec“ je govorega je njihnji! — Zabukovec je tudi na ptaša zborni bolelni „Smukov Janez“ ker v njegovo nasemu vlahahajajo socialni demokrati. Narbolje jo že preje da je Zabukovec sam kot občinski neolikanci n gospodar podelil gostilni koncesijo pri Jave. V dv. Mi smo takrat odločno nastopili proti teri so zna litvi, a e. kr. okrajno glavarstvo v Radov. katerih jih na podlagi klerikalnega poročila, odbilo naskavi zara test! — Sedaj pa nima usmiljenja flogodek, l. Zabukovec z revnim „Smukovcem Janentnu in. To ni lepo, saj previdi da „Smukov Jazbornici ni more v od ošterije živeti, tudi njega gesavpil namproga bi bila raji kaj drugega kot „birnot odgovore Mladi kaplanče se tudi vedno vsaja in mihakor „dol našemu društvu. Ne bodemo se s tem mdržavni zt sporekati, preveliko čast bi mu skazal danec avsledica bi bila, da on kmalo postane, fardoli z nji na Kranjskem. Škoda za črnilo in papir ramnega l to si naj zapomni, veliko jih je bilo z arata v cescanih na Jesenice, a malo, malo, jih bilo, nego izbranih! — Amen!

Novice.

Kje je vir zla? Kranjski pisatelji tam ag Deschmann je pisal l. 1861 slovenskem zabujanskana telju Valentinu „Zarnik“ pismo, katerega tvojba“. Na velja pač se danes. Omenimo, da je bil arato z vmanu takrat eden najboljših slovenskih ala celo n teljev na Kranjskem, ki je poznal živjani češ takratne razmere in je bil splošno spojano javn. V dotičnem pismu beremo dobesedno: ti . . . Da bomo (Slovinci) sami sebe spoznali, če zgodilo v spokorili, če se bomo zavedli, da ne neramno po n a, temveč naša lenoba, naša farska ne gradili, nost in pohlevnost, naše črtenje vsake zrti vsemu pravične kritike, naša zaljubljenost v naši prvaših hlače, v kranjske oštarije in v pijančevanjalni kako apatijsa za javne reči, naša tesnosrčnostskimi ve prazna baharija, naša poželjivost po ravnjimi in j kavsanju, naša surovost so poglavitni vzari prego ne napredujemo; če bomo k temu srujes, in p enkrat prišli, takrat bomo še le v resensko lju bodni postali. Do tiste dobe pa po svoboljavati o peničemu Slovencu le nemška n svoje ci pravo pot napredovanja pok . . . Iz more. Ruski profesor Gregorovič, ki zadnjikrat v Ljubljani, je rekel, da naš Občins imajo sledeči pregovor: „Kdor hoče dveda s pop stati, mora francoski jezik znati“. Rano bili sam je pri nas z nemščino. Velikane slovatich, F. I duha Kopitarja, Dolinarja, Vego, Cojza jed. Rebernu omika na visoko stopnjo pripeljala. Najv. Svoboc možje slovenskega naroda, vrli Gorenjci. l. Wretsch no visoko cenijo in svoje sinove na Gornjanji župar šiljajo, da se nemško nauče, in kdo bil aritsch,

da so Gorenjci polutani? da so zvrženci? Po-
prašate Tuška, kaj je nauposteni Šest v bohinj-
skih planinah o nemščini govoril. On je celo na
gornji Štajer s svojim fantom romal da ga je
tam v službo spravil, kjer bi se fant nemški
načil. Profesor Petrucci je meni mnogokrat re-
kel, da učenci, ki so v slovenščini prvaki bili,
kakor Levstik, Valjavec itd. so se tudi v nem-
ški prozi najbolj odlikovali. Slovenskim farjem
od časov reformacije sem nobeden ni branil, da
so se v verskih zadevah slovenščine posluževali,
nemščina se v to reč ni nikakor vtilkala. In kaj
so oni ta dolgi čas na dan spravili? Kvečjemu
molitvne bukvice, ki so kot mušice proti veli-
kanskim knjigam, katere so reformatorji Sloven-
cem podarili. Bohorci, učence slavnega Melanč-
tona, Trubar in Dalmatin so na nemških učil-
iščih pri virih modrosti in učenosti svoje žejne
duše napajali. Vmli so se domov s krepostjo
nemške vednosti; prvi so Slovence pisali in s
podporo nemških knezov slovenske knjige na
svitlo dajali. Torej glejte, kako neumno je
blebetanje zoper nemščino, po ka-
terimi se vendar edino luč v temnih
časih dobivali. Ako se nemščini popolnoma
odpovemo, bomo kmalu zapadli. — Te zlate,
resnične besede je zapisal Deschmann pred sko-
raj 50 leti. In danes, se, ravno, tako razširja
neumno blebetanje, proti nemščini! Res, slo-
venski voditelji se v 50 letih niso ničesar
pružili.

Hamba! Poročali smo že v zadnji številki
našega lista o nezasišlanem dogodku, ki se je
izvršil v avstrijski državni zbornici. Starostni
predsednik Prade je imel namreč nagovor, ka-
tereza je končal s „hoch“-klicom na cesarja.
Vsa zbornica je to pozdravila in zaklicala sivo-
lasemu vladarju svoj „hoch“. Socialni demokrati
so že preje dvorano zapustili, ker se kot repu-
blikanci niso hoteli udeležiti te patriočne iz-
jave. V dvorani ostali pa so češki radikalci, ka-
teri so znani kot najočitnejši veleizdajalci in od
katerih jih tudi že mnogo stoji v sodnijski prei-
skavi zaradi veleizdaje. In zgodil se je nečuvani
dogodek, kakor se menda še v nobenem parla-
mentu in tudi še nikdar v avstrijski državni
zbornici ni doigral. Eden čeških radikalcev je
zavpil namreč na „hoch“-klice cesarju takorekoč
kot odgovor „hamba“. Ta beseda pomeni toliko
kakor „doli“, ali pa „proč z njim“. V avstrijski
državni zbornici je torej zaklical avstrijski po-
slanec avstrijskemu cesarju „proč z njim“ ali
„doli z njim“. V vsaki drugi zbornici bi ne-
sravnega hujskača prijeli za ušesa in vrgli skozi
vrata v cestni jarek. Pri nas se ni drugega zgo-
dilo, nego da so nemški poslanci ogorčeno za-
vplili: „Sramota, veleizdajalci!“ ... Z bengalično
lučjo osvredlje ta nezasišani slučaj politiko in
mišljenje čeških radikalcev. Najprej je romal
vodja teh ljudi, poslanec Kloufač, po Srbskem
in tam agiral proti Avstriji. Potem je vpila
nabujenska množica v Pragi in Ljubljani „živio
Štajer“. Nadalje je odkrila policija v Pragi prave
zaroto z veleizdajalskimi cilji, ki se je razširje-
vala celo med vojaštvom. In zdaj pljujejo ti po-
divdijni češki radikalci po stareku-cesarju in se
upajo javno pred vsem svetom vladarja sramo-
titi. Daleč, res daleč smo prišli! Kaj bi se
zgodilo v blaženi Rusiji, ako bi kdo tako ne-
sravno postopal? Mislimo, da bi zanj niti vislice
ne gradili, temveč obesili bi ga na prvo drevo.
Pri vsemu temu pa je za nas eno zanimivo:
naši pravaški poslanci, in sicer ravno tako kleri-
kalni kakor liberalni, so v tesni zvezi s temi
češkimi veleizdajalci, sedijo v enem klubu z
njimi in jim sledijo skozi drn in strn. Neki
stari pregovor pa pravi: „Povej mi, s kom ob-
čuješ, in povedal ti bodem, kdo da si“. Slo-
vensko ljudstvo pa se pač ne boče dajalo za-
peljavati od takih ljudi, ki iščejo svojo zaslambo
in svoji cilje v Petersburgu ali v Beligradu ...

Iz Spodnje-Štajerskega.

Občinske volitve v Konjicah so končale se-
veda s popolno zmago naprednjakov. Izvoljeni
so bili sami naprednjaki i. s. gospodje: L. Lau-
ritsch, F. Kupnik, K. Wesenscheeg, A. Sutter,
M. Rebernag, J. Senitz, H. Zotte, O. Urban,
W. Svoboda, dr. A. Kadisch, A. Prettner,
H. Wretschko, F. Klemen, F. Kowatsch (dosa-
danji župan), H. Baumann, F. Popolschegg, M.
Kolaritsch, G. Hasenbichl. Prvaki so na čeli črti

propadli in zapomnili si bodejo ta poraz pač
tudi za bodočnost. Vso nasprotniško agitacijo je
vodil itak znani župnijski vikar M. Žičkar; po-
magal mu je slavni ustanovitelj klerikalne po-
sojilnice, katehet V. Preglaj. Ta dva črna go-
spoda sta se celo združila z nekim človekom,
ki je bil sicer svoj čas član raznih nemških
društev, ki pa je sodnijsko znan kot denunci-
jant in renegat in katerega so celo „liberalni“
prvaki iz svojega „narodnega doma“ nagnali. Ta
gospod se je sicer opeknel in bode bajke kmalu
od Konjic slovo vzel. Vso hujskanje in vsa
prvaška gonja pa ni pomagala. Volilci niso šli
na lim srbskih prijateljev. Med prebivalstvom
vlada veliko veselje nad zmago. V gostilni g.
Urbana so praznovali naprednjaki zmago. Veselje
je bilo pri temu videti, kako se bratijo in dobro
razumejo tržani in pošteni kmetje. Čast na-
prednim volilem, ki so rešili trg Konjice pred
črno-prvaško vlado. Ne udajmo se in nikdo nas
ne bode premagal. Novi odbor pa naj pridno
dela v gospodarski procvit občine.

Občinske volitve v-trgu Konjicah so se, kakor
se nam piše, vršile pretekli teden. V vseh treh
razredih je zmagala napredna stranka ali, kakor
jo konjiški Slovenci imenujejo, „nemškutarška“
stranka. Vkljub velikemu letanju in agitiranju
naših čednih kaplančkov in okoliskega Sibanca,
kateri so ponoči in dnevi letali okoli in prigov-
arjali volilce naj volijo z njimi, da bodo „Slo-
venci“ dobili trško občino v svoje roke, se niso
pametni možje pustili pregovoriti od teh črno-
suknežev in farških podrepnikov. Čeravno so ti
pridni gospodeki noči in dneve letali okoli in še
svojo štrežajko naganjali okoli, naj tudi ona gre
agitirat za njihovo stranko, vendar so komaj
v tretjem razredu 32 glasov dobili; na-
predna stranka pa 152 glasov. V drugem in
prvem razredu pa kar k volitvi niso prišli, ker
so se sramovali ti združeni klerikalci in liberalci,
ki se tak hitro združijo pri volitvah in si v
„narodnem domu“ roke stiskujejo, drugače pa
si hočejo očii izpraskati. Zatorej ves trud zastoj,
ki sta ga imela kaplančka! — Pa če je tukaj
kakšen bolnik za spreviditi s sv. sakramenti, ta-
krat pa godrnjasta ta sveta gospodeka (pardon:
politična hočemo reči), ker jima je politika več
kakor vse druge verske zadeve. Takšnih slučajev
bi lahko več našli, pa danes omenimo samo
ednega. Pred kratkem si je tukaj v Bezenski
občini po nesreči zastupil kri nek pošten kmet
po domače Beznik in je par dnij pred smrtjo
poslal enega moža po duhovnika, da ga sprevidi
z sv. sakramenti. Oh, takrat je bilo kaplana
Vikt. Pregleju hudo storit teh par stopinj pičle
pol ure in je zmerjal v cerkvi tega moža, ki se
je sramoval, kakor je potem sam izrekel, da ne
gre več nobenega prosit za sposed. In dosti
takšnih slučajev se je že zgodilo, pa danes jih
bomo zamolčali, pač pa vaju bodemo drugokrat
bolj ojestro pokrtačili, če se ne poboljšajo. Vzeli
bodemo najostrejšje krtačo, da vama vajne suknje
očistimo. Opazovalec.

**Nemško posejilo in hranilno društvo v Ko-
njicah** je nakupilo nekaj Kottbeckovo hišo. S
tem se je napravilo zopet debelo črto skozi pr-
vaške račune. Tako hitro ne bodejo veleizdajal-
ski prvaki dobili trg in okraj Konjice v svoje
roke. Hvala Bogu, da je še dovolj zavednih mož,
ki se ne pustijo zapeljavati v nesrečno politiko
prvaštva.

V zgornji Pulskavi so zmagali pri zadnjih
občinskih volitvah prvaški klerikalci. Na kakšen
način, o temu bodemo še govorili. Kaplan se je
pri agitaciji tako hudo prehladil, da niti maše
ni mogel brati. Videli bodemo, kako morejo pr-
vaki z občinskimi denarji gospodariti!

Iz Velenja se nam poroča: Dosedanje dobro
sporazumljenje med Nemci in Slovenci moti ne-
kaj mesecev sem neki privadranec. Prosinca
t. l. otvoril je neki gotovi A. Valenček svojo
„narodno trgovino“, baje zato, da bi svoj veli-
kanski kapital koristno naložil. In zdaj se je
pričelo agitirati ter nesramno proti nemškimi
trgovci hujskati. Največje zasluge v tej hujska-
riji so si seveda gospodi dušni pastirji pridobili
in sicer v prvi vrsti kaplan od sv. Martina pri
Velenju in od Skalis. Ako bi hotela ta dva
kaplana prijetno v tej lepi dolini živeti, potem
bi jim svetovali, da naj opustijo vsako hujska-
rijo. Drugače bi znalo ljudstvo malo jasneje go-
voriti! Mi niti ne omenimo velikansko število huj-

skajočih plakatov z napisom „Svoji k svojim“,
na katerega pa pametni kmetje itak nič ne
dajo. Kajti pod geslom „Svoji k svojim“ so bili
štajerski kmetje doslej najbolj izkoriščani in
osleparjeni. . . Slabo in čudno pa se nam zdi
dejstvo, da se je pridružil tudi velenjski župan
Skasa tej gonji. Za 7. t. m. je sklical shod,
(seveda ne v Velenju!) in je pri tej priliki prav
očito pokazal, da sovraži tudi on mir med
Slovenci in Nemci. Mož je kar komandiral svo-
jim vernim ovčicam, da morajo pri Valenčku
in nikjer drugod kupovati. No, gospod župan,
to postopanje si bodemo zapomnili in — čez
sedem let pride vse prav. Sicer pa opozorite v
prvi vrsti Vašega varovanca Valenčka, da naj
se ta drži gesla „svoji k svojim“. Zakaj pa ne
kupuje izključno pri Slovencih? Ali zato, ker
dajejo nemški trgovci več kredita? Gospod Va-
lenček, Vi se pa motite, ako mislite, da si bo-
dete s pomočjo takih ljudi svoje prazne žepe
napolnili. Kmetje so kupovali in bodejo tudi v
naprej kupovali edino tam, kjer se jim postreže
pošteno in vestno. Pa amen!

Boj za kuharico. Iz Galicije pri Celju
se nam piše: Tukajšnji cerkveni ključarji so bili
prisiljeni, svoj mandat nekaj položiti in sicer
samo zaradi farovške kuharice. Kuharica ima
baje tako dolgi jezik, da ako ni organist zanjo,
vpliva toliko časa na župnika, da ga ta proč
odpravi. V nedeljo, dne 7. t. m. je župnik raz-
prijnice oznanil, da bode prihodnjo nedeljo (14.
t. m.) nova volitev za cekmostre: In res, v
nedeljo pridejo volilci v velikem številu. Župnik
se jih kar vstraši in pravi: „Jaz neucam samo
samo 10 mož in sicer katere si bodem jaz sam
izbral“. Nato so pa odgovorili gospodarji:
„Ako smo vsi plačniki, potem smo tudi vsi
volilci; ako nočete tako, bodemo pa videli.
Nekdo pa se je celo oglasil in rekel, da
kmeti take svinjarije nočejo več trpeti. Zdjaj
skoči župnik po štolo in pride z njo nazaj v
zbornico ter zakriči: „V imenu štole vam za-
povem, da se vsi spravite iz farovža“. Zunaj pa
so bile žene in so klicale: Vi fajmošter, vi vašo
kuharico s štolo vun naženite! Prava vojska je
nastala v farovžu. Može so opominjali župnika,
da naj da kuharico proč, češ da bodejo potem oni
skrbeli, da pride zopet organist. Župnik pa iz-
javi, da tega ne mara storiti. Zakaj neki ne??
Kmetje, nekaj pravice morate tudi vi imeti!
Spominjajte se, koliko ste morali plačevati, ko
se je postavilo nove hleve, kaplanijo itd. Sedaj
vas pa župnik iz farovža goni. . . Farani, ne
vstrašite se in storite svojo dolžnost!

Iz Ljutomera smo dobili daljše poročilo glede
seje okrajnega zastopa, v kateri se je na priza-
devanje naprednjakov odklonilo podporo nepo-
trebnemu društvu „Sokol“. V sled pomanjkanja
prostora prinesli bodemo poročilo prihodnjice.

Izjava. Ker sem splošno na sumu pri raz-
nih ljudeh v različnih uniformah v naši fari,
katerim se sicer ne more pripisovati, kdo ve
kako velike bistroumnosti in duhovitosti, posebno
ker sem na sumu pri nekem znanem škripcu, ki
ima dokaj masla na glavi, da sem v zvezi z do-
pisi, priobčenih v „Štajercu“ v letu 1908, ki se
tičejo bučkega gosp. župnika, ter g. Jakob
Bovha-ta, župana v Vercah, — zato smatram
za svojo dolžnost, da objavljam na tem mestu,
da nisem podpisani v nikaki zvezi, oziroma da
nisem dopisnik dotičnih člankov, vsled katerih
se prizadeti toliko razburjajo kri — ter tukaj
izražam svojo ogorčenost nad tem natolcovanjem.
— Verče, dne 14. marca 1909. — Jurij Plev-
nik, mladenič. — Uredništvo potrjuje, da gosp.
Jurij Plevnik ni v nobeni zvezi z dotičnimi
članki.

Kinematograf v Ptujju se razveseljuje vedno
boljšega uspeha. Zlasti ob nedeljah je dvorana
vedno natlačeno polna. Slike, ki se predstavljajo,
so pa res tako krasne, da jih je veselje gledati.
Kdor še ni bil v kinematografu, naj to hitro
stori, kajti zadovoljen bode gotovo. Predstave
so vsak dan ob 8. uri zvečer, v nedeljah in
praznikih pa ob 3., 5., pol 7. in 8. uri zvečer.

Obkradeni dijaki. Mehnik H. Kovačič v
Mariboru je stanoval pri gospej Trutschmann.
V stanovanju je ukradel študentu Flechu novo
obleko v vrednosti 60 K, par čevljev; študentu
Novaku je ukradel srebrno uro in verižico, štu-
dentu Ogriseku srebrno uro in 8 K. Skupna

